

உபாசனா மௌன சாதனை

A.No. 3834
R23

அருளியது

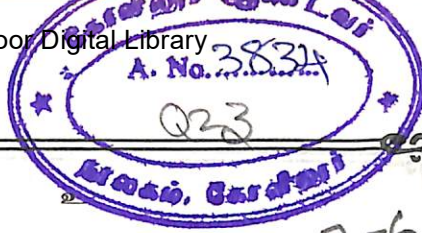
ஸ்ரீ துர்க்கைகச்சித்தர்

சென்னைப் புத்தகக் கடை

சென்னை - 600 001

தொலைநகல்

249

2-6

உபாசனா மௌன சாதனை

முதல் பதிப்பு : மார்ச் 2001 ரூபாய் 10/-

ஜெய துர்கா பீடம்

எண் : 1 & 2, ஆசிரமம் சாலை, படப்பை - 601 301

காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு (இந்தியா)

© 04111-44293, 04111-44150

இந்த நூல்
நமது குருநாதர்
உபாசனாகுலபதி ஸ்ரீ துர்க்கை சித்தரின்
பிறந்த நாளான பங்குனி பரணியன்று
(28.3.2001) வெளியிடப்பட்டது.

பதிப்பாசிரியர் : உபாசனாஸ்ரீ அஸ்வமித்ரா
பதிப்பாளர் : உபாசனாஸ்ரீ ஸ்ரீவத்ஸன், B.F.A.
ஜெய துர்கா மீடம்
எண் : 1 & 2, ஆசிரமம் சாலை, படப்பை - 601 301
காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு (இந்தியா)
☎ 04111-44293, 04111-44150

அச்சிட்டோர் : ஸ்ரீ கணேசா கிராஃபிக்ஸ், ☎ 4767531

அருளுரை

பேசாமல் சுகம் பெறுவதும் பேசி சுகம் பெறுவதும் கடினமான காரியங்கள். பேசாமல் சுகம் பெறுவதற்கு குருவருளும், தக்ஷணாமூர்த்தியின் திருவருளும் தேவை. பேசி சுகம் பெறுவதற்கு வாக்வாஹினியின் திருவருளும் கலைமகளின் திருவருளும் தேவை. கலியிலே முருகன் திருவருளால் பேசியவர் குமரகுருபரர் சமிப காலத்திலே குருவாயூரப்பன் திருவருளால் ஆடாமல் அசையாமல் எல்லோரும் கேட்கப் பேசி வாழ்ந்தவர் அனந்தராம தீட்சதர். இப்படி பேசுவதும் பேசாததும் இறைவன் திருவருளால்தான் நடக்கும். பேச்சு வன்மை இல்லையென்று சொன்னால் தொழில் நடத்த இயலாது. எதிராளியின் பேச்சை வெட்டிப் பேச வாராஹியின் திருவருள் இல்லையென்றால் நடக்காது அதனால் தான் வாராஹியை வார்த்தாளி என்று சொல்கிறார்கள். முயற்சிகள் நம்மிடம் இருக்கும்பொழுது தெய்வ முயற்சி சேர்ந்தால் நமக்கு வல்லமைகள் கூட்டப்பட்டவைகளாக இருக்கும்.

எப்படி ஒரு சங்கீதத்திற்கு நித்திய சாதனை முக்கியமோ அதைப்போலவே மௌனத்திற்கும் சாதனை வேண்டும். சாதனையின் உபகரணங்கள் சார்புடையதாக இருக்கும்பொழுது அந்த சாதனை வெற்றியடைகிறது. மௌன சாதனைக்கு காலங்களும் நேரங்களும் உபகரணங்கள் நோக்கங்களுக்கு ஏற்றபடி உபகரணங்கள் அமைய வேண்டும்.

எந்த நோக்கத்திற்காக சாதனை செய்கிறோமோ அந்த சாதனையின் துணைக்கரங்கள் பிணைக்கரங்களான விரதங்களாக இல்லாமல் துணைக்கரங்களாக துயர்படுத்தாத இணைக்கரங்களாக அமைய வேண்டும்.

தெய்வசக்தியை மீட்டும்பொழுது அல்லது எண்ண நிறைவுகளை அடையமுயலும்பொழுது, அதற்கு எதிர்மறையான காலங்கள், ஓரைகள் நட்சத்திரங்கள், திதிகள் இவைகளை தெரிந்து எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சரியான வழிகள் இல்லையென்றால் முயற்சிகள் வெறும் பயிற்சிகளிலேயே நின்றுவிடும். எப்படி? ஒரு மருந்துக்கு துணைக் கருவி எது, எதிர் கருவி எது என்று புலப்படாமல் எப்படி சத்ரு மித்ரு கொள்கை புலப்படாமல் செய்யும்பொழுது மருந்து பலன் தராமல் போய்விடுகிறது. வாழ்க்கையில் நீங்கள் ஒன்றை தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம் நண்பனிடம் சொல்வதை பகையாளிகளிடமும் பகையாளிகளிடம் சொல்வதை நண்பர்களிடமும் சொன்னால் எப்படி எதிர் மறையான பலன்கள் விளையுமோ அப்படித்தான் எல்லாமே.

மௌனம் என்பது ஒரு பெரிய தவம். எல்லோராலும் எளிதில் கண்டுபிடிக்க முடியாத பெரும் விரதம் சிறுகச் சிறுக முயன்று பெருவழிக்கு வந்து வெற்றியை அடையவேண்டும். மௌனம் வெறும் விரதமாக இருக்கக்கூடாது. மௌனம் கடமைக்காக செய்வதாகவும் இருக்கக்கூடாது.

மௌனத்தில் ஊறியவன் மௌனமாகவே ஆகிவிடுகிறான் நீங்கள் மௌனத்தை புரிந்துகொள்ளுங்கள். மௌனத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள். மௌனத்திற்குள் நிறைந்து விடுங்கள் அப்பொழுது மௌன சாதனை வெற்றிசாதனையாக இருக்கும்.

ஆசிகள்

ஸ்ரீ துர்கை சித்தர்

உபாசனா மௌன சாதனை

ஓம் குரு பிரம்மா குருர் விஷ்ணோ குருர் தேவோ
மகேஸ்வரா, குரு சாக்ஷாத் பரப் பிரம்மா
தஸ்மை ஸ்ரீ குரு வே நம :

மௌனம் என்பது ஒரு மனிதனுடைய உள்ளத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தி ஆத்மாவை தெய்வத்துடன் சாட்சாத்காரம் ஆக்கும் இயல்புடையது. “மௌனம் சர்வார்த்த சாதகம்” என்று வடமொழியிலே சொல்லுவார்கள். மௌனம் மற்ற எல்லாக் காமனைகளையும் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் ஒரு பெரு வழியாக இருக்கிறது. மௌனம் இதுவரை நம்மை வந்து அடையாத பல்வேறு வகையான சித்திகளை சுமந்து வந்து சேர்க்கும் பெருங்கலனாக விளங்குகின்றது. மௌனம் எல்லாத் தடைகளையும் நீக்கி - முத்தடைகளையும் நீக்கி, அவைகளுக்குரிய காரணங்களையும் நீக்கி, மௌனம் இருப்பவனை எல்லா வகையிலும் நலம் பெற்றவனாக ஆக்கும் ஒரு பெரும் துணைவனாக விளங்குகின்றது.

மௌனத்தை விட ஒரு சிறந்த விரதமே உலகத்தில் கிடையாது. மற்ற விரதங்கள் எல்லாம் ஒன்றொன்றும் ஒன்றொன்றை மட்டுமே செய்து முடிக்கும் இயல்புடையதாக இருக்கும். பசியை அடக்கினால் வயிறு சுத்தமடைகிறது, ரத்தம் சுத்தமடைகிறது என்ற நிலையிலேயே பட்டினி விரதங்கள் பலன் தருகின்றன. ஆனால் மௌனமானது எல்லா இந்திரியங்களையும் அதாவது பஞ்ச இந்திரியங்களையும் ஒருநிலைப்படுத்தி ஒரே முகமாக நோக்குகின்ற தன்மையை மௌனம் இருப்பவனுக்கு கொடுக்கிறது.

மௌனம் என்றால் என்ன? மௌனம் மற்ற விரதங்களை விட, மற்ற விரதங்களில் அடைய முடியாததான, மற்ற வழிகளில் எய்த முடியாததான ஒரு பெரும் வெற்றியைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதுதான் மௌனம். மௌனம் என்றால் பேசாமல் இருப்பது என்பது பொதுச் செய்தி. பேசாமல் இருப்பதைத்தான் மௌனமாக இருக்கின்றோம் என்று சொல்கின்றோம். பேசுவது வாய் என்ற நினைப்பினால் வாயை முதலில் நாம் அடக்குகின்றோம். இந்த வாய் அதாவது நாக்கு இருக்கிறதே, அதுதான் பேசுகிறது என்று நாக்கை நாம் கட்டுகிறோம்.

உபாசனை மௌனம் வெற்றி பெற அவரவர்ஜென்ம நட்சத்திரம் அல்லது அதிலிருந்து பத்தாவது நட்சத்திரம் சிறப்புடையது.

இந்த நாக்கு அதன் பிறகு அதனுடைய தொடர்புடையதான கேட்கும் கேள்விகள் அதாவது செவி, பார்க்கும் உறுப்பான கண், உடல், உள்ளம் இப்படி ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதான எல்லா இந்திரியங்களையும் தனக்குள்ளே இழுத்து அவைகளையும் தன்வயமாக்கும் இயல்புடையது. எப்படி காந்தமானது இரும்பை தன்னிடத்திலே முதலிலே இழுத்துக் கொண்டு, பிறகு அதையும் காந்தப் பொருளாகவே மாற்றுகிறதோ அதைப் போலவே, நாக்கு மெளனமாக இருந்த பிறகு நாக்கு கண்ணை இழுக்கிறது. கண்ணை செயலிழக்கச் செய்கிறது; அதாவது பார்க்காமல் இருக்கச் செய்கிறது, காதை இழுக்கிறது; காதை கேட்காமல் இருக்கச் செய்கிறது; மனதை இழுக்கிறது, மனதை நினைக்காமல் இருக்கச் செய்கிறது; இந்த உடலை இழுக்கிறது, இந்த உடலை உணர்வடையாமல் இருக்கச் செய்கிறது. இத்தகு பெரிய செயலைச் செய்வதினால்தான் மெளனம் மற்ற எல்லா விரதங்களையும் விட சிறந்தது என்று அன்று முதல் இன்று வரை இருந்து சொல்லி வருகிறோம்.

‘ஏரிசையும் வடவாலின் கீழிருந்தங் கீரிருவர்க் கிரங்கி நின்று, நேரிய நான் மறைபொருளை யுரைத்தொளி சேர் நெறி யளித்தோன் நின்றகோயில்’ என்று திருவீழிமிழலையில் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியார் பாடினார்கள். கல்லாலின் கீழிருந்து நான்மறை யாறங்கம் முதல் கற்ற கேள்வி, வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த மறைக்கப் பாலாய் பூரணமாய் சொல்லாமல் சொன்னவரை, நினையாமல் நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்வாம் என்ற பாடலின் உட்கருத்து இது.

சிவபெருமான் மற்ற தேவர்களை விட ஒரு படி உயர்ந்த இடத்திலே இருப்பவர். காரணம், பற்றற்றவர் அவர். தன்னிடத்திலே பற்று கொண்டவர்களிடம் அவர்களுடைய வேண்டுதலை “வேண்டுவார் வேண்டுவன ஈவான் கண்டாய்” என்றபடி அவர்கள் வேண்டியதைக் கொடுத்து விட்டு தன்னை வேண்டியவரிடம் கூட விருப்பில்லாமல் வாழ்கின்றவர். இத்தகைய சிவபெருமான் மற்ற தேவர்களான நான்முகன், திருமால் - இவர்களை விட ஒருபடி உயர்ந்த நிலையிலே விளங்குகின்றார். கல்லால மரத்தின் கீழே யோகாசனத்திலே அமர்ந்து சனகாதி முனிவர்கள் நால்வருக்கும் மெளனமாக உபதேசம் செய்கின்றார்.

தாயுமானவர் சொல்லுவார் 'மௌன குருவே' என்று. இந்த வடிவை தட்சிணாமூர்த்தி, தென் திசைக் கடவுள் என்று நாம் போற்றுவோம். தட்சிணாமூர்த்தி தென் திசைக் கடவுள் தென் முகத்தை நோக்கி இருந்து அவர்கள் சொல்லும் பாங்கு, நான்கு மறைகள், அதனுடைய ஆறங்கங்கள், உபநிடதங்கள், மற்ற சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும், முப்பொருளையும், சிவபெருமான் விளக்குகின்றார். எப்படி விளக்குகின்றார்? தன்னுடைய உள்ளக் கருத்தை எல்லாம் எடுத்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சொல்லி, எடுத்துக்காட்டுக்கள் சொல்லி, எடுத்துக்காட்டுக்களுக்கும் ஏற்ற எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டி விளக்காமல் சிம்முத்திரையான வடிவம் காட்டி, கண்ணை மூடி, மோனத்திலே இருந்து, மோனமெனும் பேரானந்தப் பெருநிலையினை ஒரு நிலையில் இருந்து தனது சீடர்களான சனகாதி முனிவர்கள் நால்வருக்கும் உள்முகமாய் உணர்த்தி அருளினார். இந்த நிலை மௌன நிலை. மௌனத்திலே பேசுகின்ற பேச்சு சீடர்களும் மௌனமாக இருக்கின்றார்கள், குருவும் மௌனமாக இருக்கிறார், இங்கே பேசுவது உண்மை, பேசுவது நனவல்ல. நாக்கு அடங்கிய போது மௌனம் நிலவுகின்றது. இந்த நெஞ்சடங்க வாயடங்க வேண்டும். நெஞ்சத்துக்குள்ளே இறையுணர்வு, தெய்வீக சக்தியானது எழும்புவதற்கு, தெய்வ வடிவானது துலங்குவதற்கு மௌனம் தேவை. இந்த மௌனம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை தட்சிணாமூர்த்தியாக இருந்து சிவபெருமான் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

சிவபெருமான் மௌனமாக இருக்கின்றார். சனகாதியர்களும் மௌனமாக இருக்கின்றார்கள். சனகாதியர்கள் நால்வரும் அவர்களுடைய பார்வையாலே அவர்களுடைய குருவான தட்சிணாமூர்த்தியை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தட்சிணாமூர்த்தியோ தன்னுடைய உள்நோக்கினாலே, தன்னுடைய சீடர்களான நால்வரையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார். இது ஒரு பேருண்மையை விளக்குவதாக இருக்கிறது. நாக்கு அடங்கினால், மற்ற நான்கு இந்திரியங்களும் எப்படி நாக்குக்குள்ளே அடங்கிவிடுகிறதோ, அதாவது நாக்கு மௌனத்தை கடைபிடித்த பிறகு அந்த மௌனத்தினால் கண், செவி, மூக்கு, உடல் என்ற உறுப்புக்கள் எல்லாம் எப்படி அந்த மௌனத்துக்குள்ளே ஐக்கியமாகிவிடுகிறதோ, ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறதோ, பிரிக்க முடியாமல் கரைந்து விடுகிறதோ அப்படியே சிவபெருமானிடத்திலே நால்வரும் கரைந்து போனார்கள்.

மௌன ஜெபங்கள் வெற்றி பெற ஜீவநதிக்கரை ஆல், அரசு மரங்களின் அடியில் அமர்ந்து ஜெபம் செய்வது சிறப்பு.

இந்த கரைந்த தன்மையினாலே குருவினுடைய உள்ளத்திலே இருக்கின்ற கருத்துக்கள் சீடனுடைய உள்ளத்திலும் பதிகின்றது. தனியாக இருக்கின்ற திருநீறு தண்ணீரிலே கலந்த பிறகு தண்ணீரோடு தண்ணீராக கலந்த தன்மை போல, இழுக்கப்பட்ட காந்தத்தின் சம்பந்தம் ஒன்றினாலேயே விசையினாலே காந்தத்தின் இரும்பும் காந்தத் தன்மை பெறுவது போல, மௌனத்தினுடைய ஈர்ப்புத் தன்மையினால் மற்ற உறுப்புக்கள் எல்லாம் மௌனத்தோடு இணைந்தது போல, சிவபெருமானுடைய மௌனம் மற்ற நால்வர்களையும் தனக்குள்ளேயே இழுத்துக் கொண்டது. நாக்கு இந்திரியங்களை இழுத்துக் கொண்டது. நாக்காக, நாக்கினுடைய தன்மையாக, மௌனமாக இருந்த சிவனுடன் மற்ற நால்வரும் கலந்தார்கள். மௌனம் இப்படி மற்ற உறுப்புக்களையும் தன்வயமாக்கும் தன்மையுடையது. பண்டைய நாளிலே சொல்வார்கள், வைக்ரந்தம் என்ற கல்லானது எந்த ஒரு பொருளைத் தொட்டாலும் அந்தப் பொருள் தங்கமாக மாறிவிடும் என்று. அதைப் போல, மௌனம் எந்த உறுப்பைத் தொடுகிறதோ அந்த உறுப்பு மௌனமடைந்து விடுகிறது. மௌனமடைந்த பிறகு அதை விட மேலான ஒரு நிலை கிடையாது. இதை விளக்குவது தட்சிணாமூர்த்தியின் தவத் திருக் கோலம்.

மௌனமாக இருப்பது எவ்வளவு சிறந்தது என்பது பற்றி சாட்சாத் சிவபெருமானே மௌனமாக இருந்து காட்டிவிட்டார். எல்லா விரதங்களுக்கும் மேலான விரதம் மௌன விரதம் என்று நாம் அடிக்கடி சொல்லி வருகிறோம். இந்த மௌன விரதம் இருப்பதினால் எளிய மனிதனுடைய வாழ்வு மிக நலமடைகிறது. அதைப் போல, உபாசகனுக்கு மௌனத்தை விட ஒரு சிறந்த சித்தி மார்க்கம் கிடையாது. உபாசகன் மௌனம் இருப்பதின் மூலம் அவனுடைய நாக்கை அடக்குகின்றான். நாக்கை அடக்குவதினால் அவனுடைய நெஞ்சம் தத்தளிப்பதிலிருந்து, அலைபாய்வதிலிருந்து தப்பி விடுகிறது. அப்பொழுது அவனால் ஒரு நினைத்த மந்திரத்தை. அந்த மந்திரத்தின் மூலக்கூறான தெய்வத்தை, தன்னுடைய இதயத்துக்குள்ளே நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. இப்படி ஏதுவாக இருப்பதினால் மௌனம் உபாசகர்களுக்கு ஒரு பெரிய துணைக் கருவி, பெரும் வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது.

மௌனத்தைப் போல உபாசகனுக்கு அவனுடைய உபாசனா வாழ்வு முன்னேற்றத்திற்கு பெருந் துணையாக இருக்கக் கூடியது குருவினுடைய அருள் ஒன்றுதானே தவிர வேறு எதையும் மௌனத்திற்கு ஈடாகச் சொல்ல முடியாது.

குரு, மந்திரம், தெய்வம் மூன்றும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் பிரிக்க முடியாத, அசைக்க முடியாத ஒரே பொருளாக இருக்கிறது என்பதை பல்வேறு நிலைகளில் உபாசகர்கள் நன்றாக புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். மௌனம் குருவாக விளங்குவது. அதனால்தான் மோன குருவே என்று தாயுமானவர் மௌனத்தை குருவாகவே பேசுவார்கள். மௌனம் உபாசகனுடைய நெஞ்சத்தை குருவுக்கேற்ற இடமாக மாற்றி வைப்பதினால் குருவினுடைய பேரருள் அவனுடைய நெஞ்சமாகிய தடாகத்திலே நிறைந்து வழிகிறது. அப்படி வழிகின்றதன் மூலம் உபாசகன் தான் பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம் என்று குருவருளை திருவருளாக்கி உலகியல் வாழ்விலே உழன்று தத்தளித்து, தவித்து, வழி தெரியாமல் பல்வேறு தடங்கல்களோடு தடங்கல்களாகவே வாழ்கின்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு பெரும் துணையாக, வழிகாட்டியாக இருக்கின்றான்.

எளிய மனிதன் இன்பத்தை நினைத்துக் கொண்டு துன்பத்தைச் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். எளிய மனிதன் சொர்க்கத்தை நினைத்துக் கொண்டு நரகத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். எளிய மனிதன் தெய்வத்தை நோக்கிச் செல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு, பிசாசுகளுடைய பூமியை நேர்க்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். உண்மையிலேயே வேடிக்கையும், வியப்புமாக இருக்கக் கூடிய மனிதனுடைய வாழ்வு, அவனுக்கு சரியான வழிகாட்டியாக விளங்குகின்ற குருவினுடைய திருவருள் இல்லையென்றால் அவனால் சரியான பாதையில் நடந்து, சரியான நேரத்திலே, செல்ல வேண்டிய இடத்தை சரியானபடி அடைய முடியாது. இந்த பேருண்மைகளை நன்றாக அறிந்து கொண்டதினால்தான் ஆதிசங்கரர் துறவு தாங்குவதற்குக் கூட ஒரு குருவைத் தேடி அலைந்தார். நம்முடைய முன்னோர்களான மகான்கள், மகனீயர்கள், சித்தர்கள், தவசிகள், முனிவர்கள் எல்லோருமே குருவைத் தேடித் தேடி அலைந்து முடிவிலே குருவைக் கண்டிருக்கிறார்கள். குருவைக் கண்டவுடன் குருவுக்கு இவன்தான்

அமர்ந்து ஜெபிக்க சிறந்த ஆசனம் அந்த அந்த தேவதைக்குரிய ஆசனங்களே அதாவது மான்தோல், புலித்தோல், அத்திப் பலகை, கம்பளி ஆசனம்.

சீடன் என்பதும், சீடனுக்கு இவர்தான் நம்முடைய குரு என்பதும் பளிச்சென்று தெரிந்துவிடுகிறது. அந்த இடத்திலே வெளிச்சம் தோன்றிவிடுகிறது, வாழ்வு மலர்ந்துவிடுகிறது, தெய்வ நேசம் இணைந்துவிடுகிறது. இந்த இணைப்புக்கள் ஏற்படும்போது, அங்கே சீடன் 'என்னை வாழ்விக்க வந்த குருவே' என்று கூப்பிடுவதில்லை. அவனுடைய குருவும் நான் நீண்ட நாளாக தேடிக் கொண்டிருந்த சீடன் நீதான் இதோ வந்துவிட்டாய் என்று சொல்வதில்லை. அங்கே இரண்டு கண்களும் பார்க்கின்றன. இரண்டு நெஞ்சங்களும் கலக்கின்றன. வாய் மௌனமாக இருக்கிறது. குருவை மௌனமாக பார்க்கிறான். மௌன குருவாகவே நேசிக்கின்றான். இந்த உண்மையை நன்கு தெரிந்தவர் தாயுமானவர் சுவாமிகள். தாயுமானார் சிவபெருமானுடைய மௌனத்தின் பெருமையை உணர்ந்து அந்த மௌனத்தை பெரிதும் வியந்து வியந்து பாடுகின்றார்.

உபாசனை செய்கிறவர்களுக்கு மௌனம் ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாகும். ஏன் என்றால் மௌனம் ஒன்றுதான் அலைபாய்கின்ற உள்ளத்தை அசையாமல் இருக்கச் செய்யும். துளிக் காற்று இருந்தால்கூட தடாகத்திலே அலை ஏற்படுவதை நாம் பார்க்கலாம். பரந்து, விரிந்து கிடப்பதினால்தான், காற்றின் அழுத்தத்தினால்தான் கடலும் அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மனிதனுடைய உள்ளம் இப்படிப்பட்டதுதான். கிணற்றுக்குள்ளேயும் அலை உண்டு, குளத்துக்குள்ளேயும் அலை உண்டு, ஏரிகளிலும் அலை உண்டு, நதிகளிலும் அலை உண்டு, கடலிலேயும் அலை உண்டு. ஆனால், இந்த அலைகளுக்குள் வேறுபாடு இருக்கிறது. கிணற்றிலுள்ள அலையானது, குளத்திலுள்ள அலையைவிட குறைவானது. குளத்தின் அலையானது ஏரியின் அலையைக் காட்டிலும் குறைவானது. ஏரியின் அலையானது கடலின் அலையை விட குறைவானது. ஆனால், எல்லா இடத்திலும் அலைகள் மட்டும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அலைகளுக்குள் குறைவு அதிகம் என்ற வேறுபாடு மட்டும் இருக்கிறதே தவிர அலை இல்லாமல் இல்லை. இதைப் போல மனிதர்களுடைய வாழ்விலும் மனிதர்களுடைய நெஞ்சத்திலும் அலைகள் அலைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி அவரவர்களுடைய வாழ்வியலுக்குத் தக்கபடி, அவரவர்களுடைய பரிபக்குவங்களுக்கு தக்கபடி நெஞ்சத்திலே அலைகள் பாய்வதுண்டு. அலை பாய்கின்ற நெஞ்சம் நிலையாக இருந்துவிட்டால் அங்கே தோன்றுவது மௌனம்.

மந்திர சீத்திக்கு ஏற்ற மாலைகள் அந்த அந்த தேவதாமாலைகளே ஜெபமாலைகளில் ஜெபம் செய்து சம்புடங்களில் வைத்து மூடி மேலே அர்ச்சனை செய்தால் ஜெபசக்தி கிடைக்கும்.

இந்த மௌனமானது மனிதன் அலை பாயும் நிலையிலிருந்து விடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மௌனம் மோனத்தினுடைய துவக்கம். மோனம் முடிவானது. சிவபெருமான் மோன நிலையிலே இருந்தார். இந்த மோன நிலையானது ஒவ்வொரு உறுப்புக்களும் ஒன்றை ஒன்று நேசித்து, ஒன்றோடு ஒன்று பிரியப்பட்டு கலந்து ஒன்றாகி, ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிய முடியாமல் பிணைந்து இருக்கின்ற நிலை. இந்த மோன நிலையைத் தருவது மௌனம். மௌனம் மோனத்தின் துவக்கம். மோனமோ மௌனத்தின் நிறைவு.

மௌனத்தை உபாசகர்கள் அனுசரிப்பதன் மூலம் அவர்களுடைய உபாசனா வாழ்வு பலமடைகிறது. உபாசகர்கள் எப்படி மௌனத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதற்கு சில வழி முறைகள் உள்ளன. அவரவர்கள் உபாசனை செய்யும் தெய்வங்களுக்கு ஏற்றபடி இந்த மௌன நெறியை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பொதுவாகவே, மௌனம் இருப்பதற்கு ஏற்ற நாள் எதுவென்றால் - ஒவ்வொரு நாளுமே ஏற்ற நாள்தான். ஆனாலும், மௌனம் இருப்பதை குரு வாரமாகிய வியாழக்கிழமையன்று வைத்துக் கொண்டால் இந்த மௌனத்தினுடைய பலமானது மிகுதிப்படும் என்று நம்முடைய முன்னோர்களான சித்தர்கள் கடைபிடித்துக் காட்டியும், தொட்டுக் காட்டியும் விளக்கியிருக்கின்றார்கள்.

மௌனம் இருப்பதற்கு பல்வேறு வகையான வழிமுறைகள் இருக்கின்றன. பொதுவாக அன்றாடம் காலையில் எழுந்தது முதல் ஒரு மணிக் காலம் மௌனம் இருப்பது நல்லது. மிகச் சிறப்பானது பிறும்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்து பிறும்ம முகூர்த்தத்தில் தியானம் செய்து மௌனமாக இருப்பது மந்திர சித்திக்கு ஒரு பெரும் வித்தாகும். வித்து என்பது மட்டுமல்ல - உரம் என்றும் சொல்லலாம். பலர் உடல்நிலை காரணமாக பொழுது புலர்ந்த பிறகுதான் எழுவதற்கு உரிய நிலையிலே இருப்பார்கள். அந்த நிலையில் அவர்கள், அவர்களுக்கேற்ற காலத்தில் எழுந்த பிறகு ஒரு மணிக் காலம் மௌனமாக இருக்கலாம்.

அவரவர்கள் பிறந்த கிழமைகள் தலையான ஜெபசித்தி நாட்கள் அல்லது அதிலிருந்து ஐந்தாவது கிழமை பூர்வ புண்ணியபலன் அதிகரிக்கும்.

அன்றாடம் ஒரு மணி நேரம் மௌனம் இருப்பது மற்ற மௌன நெறி முறைகளுக்கு ஒரு தலையான வழியாகும். வியாழக்கிழமை அதாவது குரு வாரத்தில் முழு நாளும் மௌனமாக இருக்கலாம். இப்படி முழு நாளும் மௌனமாக இருப்பதால் நுண்ணறிவு பிர்க்ஞானம் உபாசகனுக்கு ஏற்படுகிறது. மனிதனுடைய வாழ்விலே இருளாக இருப்பது அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத் திரியிலே மனிதன் அகப்பட்டுக் கொண்டு தவிப்பதனால்தான் தானும் எதையும் செய்யாமல், மற்றவர்கள் சிறப்பாகச் செய்தாலும் அதையும் குறைகூறிக் கொண்டு வாழ்கின்ற வாழ்வு ஏற்படுகிறது. ஒரு சிலர், பிழைகளை எல்லாம் உயர்ந்தது என்று சொல்லி அந்தப் பிழையான நெறியையே நடத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். மற்றும் சிலர், வாழ்விக்கும் வழியை எவ்வளவு தூரம் எடுத்துக் காட்டினாலும் கூட, காட்டுகின்ற வழியில் இருக்கக் கூடிய உயர்வையோ, காட்டப்படுகின்றவர், இந்த வழியை எடுத்துக் காட்டுகின்றவர் என்ன காரணம் கொண்டு நமக்கு இதைக் காட்டுகின்றார் என்பதை சிந்திக்காமல் தானே தனக்கு என்ற ஒரு நெறி முறையில் வாழ்கின்றவர் வாழ்வு அஞ்ஞான வாழ்வு.

ஒரு சிலருடைய அஞ்ஞானம் மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும். தொடக்கூடியதைக் கூடத் தொட்டால் தீட்டு என்று நினைப்பார்கள். ஆனால் தொடக்கூடாததையெல்லாம் தொட்டுக் கொண்டு தீட்டில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். இது உங்களுக்கு நன்றாகப் புரியும் என்று கருதுகின்றேன். நம்முடைய தலையைத் தொடுகின்றோம். உரோமம் - அது அழுக்குடையது. எனவே நாம் கையைக் கழுவுகின்றோம் தீட்டு என்று. அதாவது அழுக்கு என்று. அதே நேரத்திலே நம்முடைய கையால் பணத்தை எடுக்கின்றோம். பைகளிலே போட்டுக் கொள்கிறோம். பெட்டியிலே வைத்து பூட்டிக் கொள்கிறோம். அதைத் தீட்டு என்று கை கழுவுவதில்லை. எது தீட்டு - எது தீட்டில்லாதது என்பதிலே வேறுபட்ட கருத்துக்கள், மாறுபட்ட கொள்கைகள். உண்மையிலேயே தீட்டுடைய பொருள்கள் எவைகள் என்றால் நாம் செல்லுகின்ற பாதையில் எவையெல்லாம் தடங்கல்களாக இருக்கின்றனவோ அவைகள் எல்லாம்தான் தீட்டுக்கள். நம்மை உபாசனா முறையில் முன்னேற விடாமல் தடுத்து, நேரிய நல்வாழ்வை சிறப்பாக நடத்த முடியாமல் தடுத்துக் கொண்டு இருக்கக் கூடிய தடங்கல்கள் இருக்கின்றதே அந்த தடங்கல்கள் எல்லாம் தீட்டுக்கள்.

ஒற்றைக்காலில் நின்று ஜெபம் செய்வது கூடாது முழு ஆடைகள் இல்லாமல் ஜெபம் செய்வது கூடாது.

எனவே அந்தத் தடங்கல்களை விட்டு நாம் வெளிச் செல்ல வேண்டும். அந்தத் தடங்கல்களைக் கண்டு நாம் ஒதுங்கிப் போக வேண்டும். நமக்குத் துணையாக, உறுதுணையாக, உற்ற துணையாக இருப்பவைகளையெல்லாம் தீட்டுக்கள் என்று சொல்லி ஒதுக்கி விடுவதிலே பலன் ஒன்றுமில்லை. இதை மனிதனுடைய உள்ளத்திலே நிலை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருப்பது அஞ்ஞானம். அதுவாகவே ஒரு முடிவுக்கு வந்து அந்த முடிவின்படி அது நடந்து கொண்டிருப்பது அஞ்ஞானத்தினுடைய குணம். அதன் குலத்தின் மூத்தோர் சொன்னாலும் கேட்காது. தாய் சொன்னாலும் கேட்காது. தந்தை சொன்னாலும் கேட்காது. இப்படி அஞ்ஞானமானது யார் எடுத்துச் சொன்னாலும் அதைக் கேட்டு நடக்காத பண்புடையது அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்தை மாற்ற வேண்டுமென்றால், இதை மாற்றுகின்ற ஒரு பெரும் சக்தி குருவுக்குத்தான் இருக்கிறது. கண்ணிலே சதை படர்ந்து கண்ணின் ஒளி மங்கியிருந்தால் எப்படி நந்தியாவர்த்தமானது கண்ணை ஒளி பெறச் செய்து கண்ணுக்கு மீண்டும் பார்வையைத் தருகிறதோ, அதைப் போல நந்தியம் பெருமான் ஞானத்தைக் கொடுப்பான் என்று சித்தர்கள் சொல்லுவார்கள். எளிய மனிதனுக்கு கண்ணிலே படலம் படர்ந்திருந்தால் மருத்துவர் துணையோடு மேலே இருக்கின்ற அந்தச் சதையை உரித்து எடுத்துவிட்டு புண்ணை ஆற்றிவிட்டால் கண் நன்றாகத் தெரிகிறது. இந்த கண்ணை மறைத்த படலம் அஞ்ஞானம். அதைப் போலவே வாழ்வைப் படலமாக மறைப்பதும் அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்தை நீக்குகின்ற பெரும் மருத்துவனாக, இந்த அஞ்ஞானத்தை நீக்குகின்ற தன்மை தெரிந்தவனாக விளங்குகின்றவர்தான் குரு. குருவின் பேரருளால் அஞ்ஞானம் மறைகிறது. எப்பொழுது அஞ்ஞானம் மறைகிறதோ அப்பொழுது ஞானம் பிறக்கிறது. ஞானம் பிரக்ஞானம் - மெய்ஞானம் என்ற நிலையிலே வலுவடைந்து உயர்வடைகின்றது. பிரக்ஞானம் என்பது உபாசகனுக்கு, அவன் வாழ்வியலுக்கு மிகவும் தேவையானது. மற்றவர்களுடைய நலன் கருதி அவர்களுடைய எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதை இவன் தானே உணர்ந்து, அவர்களுடைய இடர்பாடுகளிலிருந்து அவர்களை கடத்துவிக்க வேண்டிய பெரும் பணியாளனாக உபாசகன் விளங்குகின்றான்.

ஒரு காலத்திலே உபாசனை செய்தவர்கள் எல்லாம் அவரவர்கள் அவரவர்களுடைய வாழ்வியல் தேவைகளை மட்டும் தங்களுடைய

யோகவஸ்திரம் அணிந்து மார்பை மூடிக்கொண்டு ஜெபம் செய்வது நல்லது.

உபாசனா தெய்வங்களிடமிருந்து வரமாக பெற்று மகிழ்ந்தார்கள். எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் துருவன் நாராயணரை வேண்டி அருள் பெற்று அவன் பதவியைப் பெற்றான். துருவ நட்சத்திரம் என்ற உயர்வினையும் பெற்றான். பிரகலாதன் சாட்சாத் நாராயணனை தியானம் செய்து பெரும் பேற்றினை அடைந்தான். நல்வாழ்வும், அரசும் பெற்றான். இப்படி தெய்வத்தை உபாசித்து தாங்கள் தங்கள் நலம் பெற்றவர்கள் பண்டைய நாளிலே மன்னர் பரம்பரையிலும் சரி, வணிகர் பரம்பரையிலும் சரி மிகவும் அதிகம்.

அந்நாளிலே மற்றவர்களுக்கு அவர்கள் துணை செய்ய வேண்டிய தேவை குறைவாக இருந்தது. காரணம், ஒவ்வொருவருமே தன்னுடைய ஆத்ம சைதன்யத்தை தெய்வீக சக்தியை வளர்த்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். சிறப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் நெருப்பு அணையாமல் எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொருவர் வீட்டு அடுப்பும் எரிந்து கொண்டிருந்தது என்றால் அந்த வீட்டில் வறுமை இல்லை என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய குடிலிலும் நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது என்றால் அங்கே ஹோமங்களும், யாகங்களும், யக்ஞங்களும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தன என்று சொல்லலாம். இப்படி அந்நாட்களிலே வாழ்ந்தோர் எல்லாம் உயர்ந்தோராக இருந்தார், தாழ்ந்தோராக இல்லை. எனவே ஒருவருக்கொருவர் சேவை செய்கின்ற தேவைகள் மிகக் குறைவாக இருந்தன. அப்படி ஏற்படுகின்ற பொழுது ஒத்த கருத்தோடு, மொத்தமாக வந்து நற்பணிகளைச் செய்தார்கள். தசரதன் தனக்குப் பிள்ளை இல்லை என்ற குறையைச் சொன்னவுடன் அவனுடைய குருவான வசிஷ்டர் புத்திர காமேட்டி யாகத்தைச் செய்து புத்திரப் பேறுதரும் யாகத்தைச் செய்து அவனுடைய மனைவிமார் அனைவருக்குமே புத்திரப் பேற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். இப்படியே பல்வேறு வகையான நிகழ்ச்சிகள் பண்டைய நாளில் உண்டு. அந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்ததுவே தவிர ஒரே இடத்திலே இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன என்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், எல்லோருடைய வீட்டிலும் விளக்குகளும் எரிந்து கொண்டிருந்தன, அடுப்புகளும் அணையாமல் இருந்தன. அவரவர்கள் அவரவர்களுடைய பணியை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நெறியிலே செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எனவே,

வறுமைக்கும், துக்கத்திற்கும் வசதி குறைவாக இருந்ததினால், அவைகள் வருவதற்கு பயந்து கொண்டே இருந்தன. அப்பொழுது அவர்கள் சிறந்த தவசிகளுக்கும், முனிவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் அவர்கள் துணை செய்ய வேண்டிய வேலை மிகக் குறைவாக இருந்தது.

ஒரு பெரிய வலுவுடைய காமதேனுவான பசுவை வைத்துக் கொண்டிருந்த வசிஷ்டர் அதனுடைய பெருமையை அனுபவிப்பதற்குரிய வாய்ப்பை அடையாமலே இருந்தார். ஆனால், கானகத்திற்கு விசுவாமித்திரன் வந்த பொழுது அந்த விசுவாமித்திரனுடைய படைகளுக்கும், அவனுக்குமாக உணவு படைக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்த பொழுது அந்த காமதேனுவின் பெருமை பளிச்சென்று வெளிப்பட்டது. காமதேனுவின் உடலிலிருந்து தோன்றிய தேவமாதர்கள் மன்னனுக்கும், மன்னனைச் சார்ந்தோருக்கும் அறுசுவை உண்டியைப் படைத்து அவர்களை அகமகிழ்ச்சி செய்தார்கள் என்று சொல்லுவோம். ஆனால் அந்தக் காமதேனுவிடமிருந்து வசிஷ்டர் ஒரு நாள் கூட அறுசுவை உண்டியை அழைத்து வாங்கி உண்டது கிடையாது. ஏன்? அவருக்கு அது தேவையில்லை. அந்தக் காமதேனுவிடமிருந்து வரக்கூடிய துணை, அதாவது உதவி மற்றவர்களுக்குத்தானே தவிர தனக்கல்ல என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதனால் காமதேனு அவரிடம் இருந்தும் கூட காமதேனுவின் உண்மையான பெருமை வெளிப்படாமல் இருந்தது. விசுவாமித்திரர் வந்த பிறகுதான் அந்த காமதேனுவின் பெருமையானது வெளிப்படுகின்றது. இப்படியே பண்டைய நாட்களில் தெய்வ பலம், மந்திர பலம், குரு பலம் ஆகிய முன்று கண்களையும் பெற்றவர்கள் பல்லோராக இருந்தாலும் அவர்கள் தங்களுடைய சக்தியை, தங்களுடைய உதவியை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியாமல், செய்ய முடியாமல் இருந்தார்கள்.

ஜனமே ஜெயன் உலகத்திலுள்ள எல்லா பாம்புகளையும் அழித்து, நெருப்பிலே விழும்படி செய்து கொண்டிருந்தான் - பெரும் பாம்பு வேள்வியை. எனவே அந்த ஸர்ப்ப யாகத்தில் எல்லா பாம்புகளுமே வந்து விழக் கூடியதாக இருந்தன. ஆனால் அந்தப் பாம்புகள் அதிலே வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தாலும் பாம்புகளின் பெரும் தலைவனான கார்க்கோடகனும் மற்ற பெரும் சர்ப்பங்களும் வந்து விழாமல்

பேட்டரி கவுண்டர்களில் எண்ணிக்கொண்டு ஜெபம் செய்வது எண்ணிக்கை தெரிய மட்டுமே உதவும் ஜெப மாலைகள் தரும்பலனை இது தராது.

தடுப்பதற்குரிய ஏது? என்ன? என்பதைப் பற்றி நாகங்கள் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தன. இந்த நேரத்திலே அஸ்தீக முனிவர் ஜனமே ஜெயனின் வேள்வியின் பெருமையை அறிந்து அந்த வேள்வியைக் காண வந்து கொண்டிருந்தார். அஸ்தீகர் எல்லா விதமான மந்திர சாஸ்திர நுணுக்கங்களும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டவர். அவர் இந்த வேள்வியில் கலந்து கொண்டு தன்னுடைய பெருமையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் எண்ணிக் கொண்டு வந்தார். அஸ்தீகரை நடு வழியில் மறித்து இந்த யோகி அங்கே சென்றால் ஜனமே ஜெயனுடைய யாகமானது பலித்துவிடும் - அதனால் எல்லா சர்ப்பங்களுமே உலகத்திலிருந்து அழிந்துவிடும். அதைத் தடுப்பதற்கு அஸ்தீகரை அங்கே போக விடாமல் செய்வதற்கு கார்க்கோடகன் தீர்மானம் செய்தது. சென்று கொண்டிருந்த முனிவரை நிறுத்தி கார்க்கோடகன் மனித வடிவிலே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டது. தாங்கள் அறிந்த வித்தை என்ன என்பதைப் பற்றி அஸ்தீகரைக் கேட்க அஸ்தீகர் தன்னால் எல்லா விஷங்களையும் இறக்க முடியும் என்று சொல்கிறார். அப்படியானால் இந்த பசு மரத்தை நான் தீண்டுகிறேன், அதன்பிறகு தங்களால் இதை உயிர்ப்பிக்க முடியுமா என்று கார்க்கோடகன் கேட்கிறது. அஸ்தீகர் அப்படியானால் அதைச் செய்து விடுவோம் என்று சொல்கிறார். பாம்பு பெரும் விருகூத்தை தீண்டுகிறது. விருகூம் கருகி பெரிதும் வலுவிழந்து இருக்கிறது. அஸ்தீகர் இதைக் கண்டு தன்னுடைய கையிலிருந்த கமண்டலத்திலிருந்து மந்திரங்களை உச்சரித்து தண்ணீரைத் தெளிக்கின்றார். தெளித்தவுடனே மீண்டும் அந்த மரமானது பசுமை நிறைந்ததாகவும், தழையும், இலையும், காயும், பழமும் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. இதை அறிந்தவுடனேயே கார்க்கோடகன், இவரை அனுப்பினால் நம்முடைய தந்திரப்படி ஜனமே ஜெயன் இறந்தாலும் இவர் பிழைக்கச் செய்து விடுவார். எனவே இவரைப் போகாமல் தடுக்க வேண்டும் என்று இவரை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு பேசியே பொழுதைக் கழித்து இவருக்கு வேண்டிய எல்லாவிதமான வெகுமதிகளையும் கொடுத்து திருப்பி அனுப்ப முயற்சி செய்கிறது. ஆனால் அஸ்தீகர் நான் உங்களைக் காப்பாற்றுகின்றேன், ஏன் அச்சப்படுகின்றீர்கள். இந்தப் பாம்பு வேள்வியிலிருந்து உங்கள் அனைவரையும் காப்பாற்ற வேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பு என்று சொல்லி ஜனமே ஜெயனுடைய வேள்விச் சாலைக்குள் நுழைகின்றார். நுழைந்த பிறகு மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டு சர்ப்பங்களின் தலைவன் இந்திரனுடைய கட்டிலோடு இழுத்து வரப்பட்டு யாக குண்டத்திலே

விழுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறது. இந்த நிலையிலே அஸ்தீகர் அந்த யாக மண்டபத்திற்குள் நுழைந்து நிறுத்து என்று சொல்லி நிறுத்திவிடுகின்றார். அங்கே அவர் நீதிகளை எடுத்துச் சொல்லி எது எப்படி நடக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கிக் காட்டி பாம்புகளை உயிர் பிழைக்கச் செய்து விடுகிறார். இது மந்திரத்தினுடைய வலிமை என்றாலும், அந்த மந்திரத்திற்கும் தேவை எப்போதோ அங்கேதான் அந்த நாளிலே இருந்தது.

எனவே மந்திரங்களை முழுவதுமாக நெறி தவறாமல் அறிந்தவர்களாக இருந்தாலும் கூட அவர்களுடைய தேவைகள் அந்நாளிலே மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. இந்நாளில் மந்திரங்களுடைய தேவைகளும், மந்திரங்களை முறைப்படி கற்றவர்களுடைய தேவைகளும் மக்களுக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிறது. மந்திரங்களை வியாபாரப் பொருளாக்காமல் மந்திரங்களை தெய்வத்தின் பேரருளைக் கூட்டுகின்றவைகள் என்பதை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டு, மக்களுக்கு அயராமல் பணி செய்வதற்குத்தான் மந்திரம் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்படி இந்த மந்திரம் பலிப்பதற்கு மௌனம் பேருதவியாக இருக்கிறது.

கானகத்திலே பலவாண்டுதாலும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு நிஷ்டையிலே இருந்த பல முனிவர்கள் அந்த நாளிலே இருந்தார்கள். அவர்கள் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தது மௌன நிலை, மோன நிலை என்று சொல்லுவோம். அந்நிலையில் அவர்களின் சரீரத்திற்கு எந்த விதமான துக்கங்களைக் கொடுத்தாலும் அவைகள் அவர்களின் ஆத்மாவை பாதிக்காமல் சரீரத்தோடேயே நின்றுபோய்விட்டன. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் உடலிலிருந்து விடுபட்டவர்களாகவும், பார்வையிலிருந்து விடுபட்டவர்களாகவும், பேச்சிலிருந்து முழுதும் விடுபட்டவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்பதுதான்.

அவர்கள் தன்னை மறந்தவர்களாக இருந்தார்கள். வேறு ஒன்றை நினைத்தவர்களாக இருந்தார்கள். தன்னையும் மறந்து வேறு ஒன்றையும் மறந்தவர்களாக இருந்தால் வாழ்க்கை வீணாகப் போய்விடும். தன்னை மறந்தவர்கள் வேறு ஒன்றை மறக்காமல் இருக்க வேண்டும். வேறு ஒன்று என்றால் என்ன? அதுதான் தெய்வம். தன்னை மறந்தவர்கள் தெய்வத்தை மறக்காமல் இருக்க வேண்டும். தெய்வம் என்றால் தெய்வம், மந்திரம், குரு மூன்றும் இணைந்த ஒன்றுதான்.

வன்னி மரத்தடியில் மட்டும் அமர்த்து சனி கிரக பரிகார மந்திரங்களை ஜெபம் செய்தால் சனிகிரகபீடை விலகும்.

இந்த மூன்றையும் அவர்கள் நன்றாக தெளிந்த உள்ளத்தோடு நேசிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மோன நிலையானது முக்தி நிலையாக முதிர்ந்துவிடும்.

பண்டைய நாளில் சித்தர்கள் எல்லாம் இந்த மோன நிலையிலேயே வாழ்ந்து மக்களுக்குப் பேருதவி செய்திருக்கின்றார்கள். பேசாமல் பேசிக் கம் பெறுவது எந்தக் காலம் என்று சொல்வார்களே - அந்தப் பேசாமல் பேசுவது என்பது மௌனத்தைக் குறிக்கும். மௌனம் உபாசகர்களுக்கு ஒரு பெரிய வழிகாட்டி என்பதை முன்னே சொன்னோம். ஒவ்வொரு உபாசகனும் எல்லா நாட்களிலும் மௌனம் இருப்பது சிறப்பு. இல்லை என்றால் அவரவர்கள் தெய்வங்களுக்கு ஏற்ற நாளில் இருப்பது சிறப்பு. பொது விதியாக அவரவர்கள் பிறந்த நாட்களிலே மௌனம் இருப்பது எல்லோருக்குமே சிறப்பு.

உபாசகர்கள் மௌனத்தைக் கடைபிடிப்பதற்கு உரிய நெறி முறைகள் சிறப்பாக இருக்கின்றன. மௌனங்கள் பல வகைப்படும். கிழமைகள்தோறும் மௌனம் இருப்பது, பிராதக் (பகல்) காலத்தில் இருப்பது, பூஜையின் போது மட்டும் இருப்பது, மந்திரங்களை ஜபிக்கும்போது மட்டும் இருப்பது, ஒரு நாள் முழுவதும் இருப்பது, சில நாட்கள் தொடர்ந்து இருப்பது என்று. இந்த மௌன நெறிகளில் கையைக் கூட ஆட்டாமல், கையினால் எழுதிக் காட்டாமல் எந்தவித சலனத்தையும் சரீரத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருப்பதை சிறந்த மௌனம் என்று சொல்லுவோம். மற்ற எளிய மௌனங்களை சுக மௌனம் என்ற பெயருக்குள்ளே நாம் அழைப்போம்.

சுக மௌனம் என்றால் என்ன? குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட நெறிப்படி மௌனம் இருப்பது என்பது. அப்பொழுது அவர்களுடைய தேவைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு எழுதிக் காட்டுவது வழக்கம். இந்த எளிய மௌன நெறியிலிருந்து அதாவது சுக மௌன நிலையிலிருந்து காஷ்ட மௌனத்திற்கு - அதாவது கையைக் கூட அசைக்காமல் இருக்கின்ற மௌன நிலைக்குப் போக வேண்டும். அப்படிப் போனால்தான் மௌனமானது படிப்படியாக வளர்ச்சி அடையும்.

வில்வ மரத்தடியில் அமர்ந்து வில்வ மண்ணால் லிங்கம் அல்லது தேவீ உருவம் ரீடித்து பஞ்சாட்சரம், மகாலெட்சுமி மந்திரங்கள் ஜெபம் செய்ததால் தரித்திரம்போகும்.

உபாசகர்கள் தாங்கள் எந்த நட்சத்திரத்தில் பிறந்தார்களோ அந்த நட்சத்திரம் முழுதுமாக இருக்கக் கூடிய நாளிலே மௌனம் இருக்க வேண்டும். பொதுவாக பிறந்த நாட்கள் கொண்டாடுபவர்கள் நட்சத்திரத்தில் மீதம் இருக்கிற காலத்தை பிறந்த நாளாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள். மௌன நெறிக்கு அப்படி அல்ல. எந்த நாளிலே அந்த நட்சத்திரம் அதிக நேரம் இருக்கிறதோ, அந்த நேரத்திலே மௌனம் இருப்பதுதான் சிறந்தது. அப்படி மௌனம் இருந்தால் அந்த நட்சத்திரத்தினுடைய சிறப்புத் தன்மையானது வெளிப்படுத்தப்பட்டு, இவ்வித மௌனம் இருப்பவனுடைய வாழ்க்கை பிரகாசமாகிறது.

ஒரு சிலர் மௌனத்தை அரை மணி நேரம் நடத்தி மீண்டும் பேசி மீண்டும் கொஞ்ச நேரம் மௌனம் இருப்பது என்று மௌனத்தை பகுதி பகுதியாக பிரித்துக் கொள்வார்கள். இப்படி பிரித்துக் கொள்ளும் மௌனத்தினால் பயன் ஏதும் கிடையாது. அரை மணிக் காலமோ அல்லது ஐந்து நிமிடமோ அல்லது ஒரு நிமிடமோ தொடர்ந்து மௌனமாக இருந்துவிட்டு அந்த மௌனத்தை முடித்துக் கொள்வதுதான் சிறப்பு.

ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று காலை ஐந்து மணிக்கு மௌனம், திங்கட்கிழமையன்று பகல் ஒன்பது மணிக்கு மௌனம், செவ்வாய்க்கிழமையன்று மாலை 7 மணிக்கு மௌனம் என்று ஒவ்வொரு நாளும் அவரவர்கள் வசதிப்படி மௌனத்தை வைத்துக் கொள்வதென்பது மௌனத்தின் பலனை முழுமையாகத்தராது. எடுத்துக்காட்டாக சொல்ல வேண்டும் என்று சொன்னால் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு ஒருவன் மௌனம் இருக்கிறான் என்றால் அதேபோல் அந்த வாரம் முழுவதும் எல்லா நாட்களிலும் அந்த முறையையே அவன் கடைபிடிக்க வேண்டும். அல்லது தான் எத்தனை மணிக்கு எழுந்திருக்கிறானோ அந்த மணியிலிருந்து ஒரு மணிக் காலம் மௌனம் இருப்பதென்று பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு அந்த பழக்கத்திற்குப் பிறகு ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில்தான் எழுவது, எழுந்தவுடன் மௌனம் இருப்பது என்ற வழக்கத்தை இவன் கைகொள்வானேயானால் அந்த மௌனம் இவனுக்கு மேலும் பல நன்மைகளைக் கொடுக்கும்.

நெல்லி மரத்தடியில் அமர்ந்து ஜெபம் செய்தால் வராக் கடன்கள் திரும்ப வந்து சேரும்.

உபாசகர்கள் பொதுவாக வியாழக்கிழமையன்று மௌனம் இருப்பார்கள். அதே போல, நவராத்திரி, சிவராத்திரி, வைகுண்ட ஏகாதசி மற்றும் கந்த சஷ்டி, கிருத்திகை போன்ற தினங்களில் மௌனம் இருந்தால் அதனுடைய பலன்கள் பல மடங்கு அதிகமான பலனைத் தரும்.

நவராத்திரியில் எப்படி மௌனம் இருப்பது? உபாசகர்கள் அமாவாசையன்று இரவு 12 மணிக்கு மௌனத்தைத் துவக்க வேண்டும். துவங்கி நவமி முடிய முழுதும் மௌனம் இருந்து தசமி அன்று காலையில் தன்னுடைய வழிபடு, உபாசனா தெய்வத்தின் முன்பு அமர்ந்து அந்த தெய்வத்திற்கு அப்பொழுது செய்ய வேண்டிய பூஜை முறைகளை ஒழுங்குபடச் செய்துவிட்டு, கற்பூரம் காட்டி, ஆராதனை செய்து அந்த கற்பூரம் அணைவதற்குள்ளாக அதாவது மலையேறுவதற்குள்ளாக மௌனம் இருப்பவர் தன்னுடைய வாயைத் திறந்து தெய்வத்தின் திருநாமத்தைச் சொல்லி மௌனத்தை பூர்த்தி செய்யலாம். நான் அப்பொழுது அன்னையின் அருளினால் என் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்ற பாடல்களைப் பாடி மௌனத்தை முடிப்பேன். இவ்வண்ணம் பாடப்பட்டதுதான் துக்க நிவாரண அஷ்டகம், ராகு கால தூர்கா அஷ்டகம் போன்ற பல்வேறு தமிழ் மந்திர மாலைகள். இவ்விதம் மௌனத்தை பூர்த்தி செய்வதற்குரிய எளிய வழிகளைக் கைகொண்டு மௌனத்தை நிறைவு செய்ய வேண்டும்.

சஷ்டியில் ஆறு நாட்களும் மௌனம் இருப்பதற்கு அமாவாசை இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத் துவங்கி சஷ்டி முடிய இருக்க வேண்டும். சப்தமி அன்று காலை முருகன் திருவுரு முன்பு அமர்ந்து அவனுடைய பேரருளை நினைந்து நினைந்து உள்ளம் உருகி அவன் திருநாமங்களை வாய் திறந்து சொல்ல வேண்டும்.

இவ்வண்ணம் மௌனத்தை நிறைக்கும் பொழுது ஹோரைகளைக் கணக்கிட்டு அவரவர்களுக்குச் சாதகமான ஹோரைகளிலும், லக்ஷங்களிலும் கூட மௌனத்தை நிறைப்பது உண்டு. அதைக் குறையென்றும் சொல்ல முடியாது - சிறப்பென்றும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. காரணம் இறைவன் முன்பு ஹோரைகளும், லக்ஷங்களும் உயர்வுடையதல்ல. எல்லாமே இறைவன் திருவடியில் இருக்கின்றன.

வேம்பு மரத்தடியில் அமர்ந்து ஜெபம் செய்தால் மகமாயி பூரணமாக பலிப்பாள்.

சித்தர்களுக்கு இது கணக்கில் இல்லையென்றாலும் கூட எளிய மனிதர்களுக்கு இவைகள் கணக்கில் இருப்பதினால் அந்த கணக்குகளையெல்லாம் கூட்டிக் கழித்து, பெருக்கி, வகுத்து பார்த்துக் கொள்வதில் தவறு கிடையாது. ஆனால் இப்படி கூட்டிக் கழித்து, பெருக்கி, வகுத்துப் பார்ப்பவர்கள் ஒரு நாள் இந்த கூட்டலும், கழித்தலும், வகுத்தலும், பெருக்கலும் வீண் என்று விட்டு விடுவார்கள். அதுவாக ஒன்று விட வேண்டுமே தவிர அதை வலுக்கட்டாயமாக விடச் செய்வதினால் அது அந்த இடத்திலிருந்து விடுபடுவதில்லை. இந்தப் பேருண்மையை 'த்ரயம்பகம்' என்ற மந்திரமானது மிகத் தெளிவாகச் சொல்கிறது. எப்படி வெள்ளரிப் பழமானது நன்கு பழுத்த பிறகு கொடியிலிருந்து தாமே விடுபடுகிறதோ அது போல மனிதன் விடுபட்டு உன்னுடைய திருவடியைச் சேர வேண்டும் என்று சொல்லும்.

ஓம் த்ரயம்பகம் யஜாமஹே

சுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தனம் ஊர்வாருகமிவ

பந்தனாத் ம்ருத்யோர் முக்க்ஷிய மாம்அமிர்தாத்

என்று இந்த மந்திரம் பேசும்.

தானாக பழுக்காததை தடி கொண்டு பழுக்க வைக்கலாமா என்போமே அப்படித் தானாக பழுக்காததை பழுக்கச் செய்வது பலனற்ற செயல். வெம்பிப் பழுத்தவைகளாக போய்விடும். வெம்பிப் பழுத்தவைகள் நல்ல பலன் தராது. எனவே அவரவர்களுடைய பரிபக்குவங்கள், மனநிலைகளுக்கு ஏற்றபடி சீடர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த உபாசனா நெறியிலே வளர்ச்சி அடைவதுதான் உண்மையான வளர்ச்சியாக இருக்குமே தவிர வேகமாக ஓடி முயலைப் போல தோல்வி அடைவதும் பயனில்லை.

மெளனம் இருப்பதில் பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் சற்று வேறுபாடு உண்டு. பெண்கள் மிகவும் லலிதமானவர்கள். அவர்கள் இப்படி காஷ்ட மெளனம் கடைபிடிப்பது நல்லது அல்ல. அதேபோல தொடர்ந்து ஒன்பது நாட்களும் மெளனம் இருப்பதும் கூட அவ்வளவு ஏற்புடையது அல்ல. ஏனென்றால் அவர்களுடைய உடல் நலத்திற்கும்

உள்ள நலத்திற்கும் இவைகள் சற்று இடையூறாக இருக்கும். எனவே பெண் உபாசகர்கள் இத்தகு மௌனங்களைக் கடைபிடிக்க வேண்டுமென்றால் படிப்படியாக மௌன நிலையை உயர்த்திக் கொண்டு போக வேண்டும்.

முதலில் பகல் காலத்தில் இருந்து ஒரு மணி நேரம் மௌனம் இருப்பது. பிறகு அதை இரண்டு மணி காலமாக மாற்றுவது. அதன் பிறகு குறிப்பிட்ட, தாங்கள் தங்கள் வழிபடும் தெய்வங்களுக்குரிய நாட்களில் பூஜை செய்யும் நேரங்களில் முழுதுமாக மௌனம் இருப்பது. அதன் பிறகு தங்களுடைய தெய்வங்களுக்குரிய நாட்களில் அல்லது தாங்கள் பிறந்த நாட்களில் முழுதுமாக மௌனம் இருப்பது. இப்படி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்த மௌன நிலையை தங்களுடைய உடலும், உள்ளமும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நிலையில் அவர்கள் மௌனத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டும்.

பெண்கள் இந்த மௌன காலங்களில் பெரிதும் பட்டினி கிடப்பது சிறப்புடையதல்ல. ஆண்கள் விரதங்களும், நோன்புகளும் இருப்பதற்கு உரிய வழிமுறைகளைப் பற்றி பல்வேறு நூல்கள் சொல்கின்றன. பெண்கள் இவ்விதம் இருப்பதை அவைகள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் பெண்கள் மேல் நிலைக்கு போகக் கூடாது என்பதல்ல இதன் கருத்து. இத்தகு விரதங்களினால் பெண்கள் மேல்நிலைக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்கள் செய்கின்ற பணிகள் எல்லாமே மற்றவர்களுக்குச் செய்கின்ற பேருதவியாக இருப்பதினால் அந்த உதவிகளே அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல நெறியாக, இயல்பான ஆத்ம நெறியாக, தெய்வ நெறியாக விளங்குகிறது என்று அவர்கள் சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

பெண்கள் மௌன காலத்தில் பட்டினியாக இருந்து மௌன நோன்புகளை நோற்றால் அவர்களின் உடலுக்கு இயல்பான லலிதத் தன்மையின் மீது கமைகள் சுமத்தப்பட்டு உள்ளமானது உடைந்து போய்விடும். ஆண்கள் கல் நெஞ்சம் உடையவர்கள். சாமான்யமாக அவர்கள் நெஞ்சம் உடையாது. பெண்கள் கண்ணாடி நெஞ்சம்

பஞ்சகட்சம் அணிந்து ஜெபம் செய்யலாம் ஈர ஆடைகளுடன் ஜெபம் செய்வது சிறப்பல்ல. ஈர ஆடைகளை ஐந்து தடவை உதறி திரும்ப கட்டிக் கொண்டு வேண்டுமானால் ஜெபம் செய்யலாம்.

உடையவர்கள். துளி ஏதாவது பட்டாலே உடைந்து போய்விடும். எனவேதான் பெண்கள் எந்த நோன்பையும் எளிதாக நோற்க வேண்டும், சிறப்பாக வழிபாடுகள் செய்ய வேண்டும். பட்டினி இருத்தல் ஆகாது என்போம். பகலில் நோன்பு இருந்தாலும், இரவில் உணவு அருந்த வேண்டும். ஏதாவது அவர்களது உடலுக்கேற்ற உணவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பெண்கள் மௌனம் இருப்பதின் மூலம் அவர்களின் ஆத்ம பலம் மிகுதிப்படுகிறது. ஒரு ஆண் பதினைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து மௌனம் இருந்து பெறுகின்ற ஒரு பேற்றை ஒரு பெண்மணியானவர் பதினைந்து மணிகள் மௌனம் இருந்து பெற்றுவிட முடியும். எனவே, பெண்கள் மௌனத்தின் காலங்களை அதிகமாக கணக்கில் வைக்காமல் மௌனம் கடைபிடிக்கும் நெறியிலே அவர்கள் கருத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் கருத்துக் கொண்டு முறைப்படுத்தப்பட்ட மௌன வழிகளை கடைபிடித்தால் பெண்களுக்கு மந்திரங்களும், தெய்வப் பேரருளும் எளிதில் சித்திக்கும்.

ஒரு சிலர் மௌனம் இருக்கின்ற காலங்களில் எதுவுமே சாப்பிட மாட்டேன் என்பார்கள். இப்படி அடாவடியாக பட்டினி கிடப்பது என்பது அவசியமில்லை. இது உடலை துன்புறுத்துவது. உள்ளத்தை வற்புறுத்தி அடக்கி வைப்பது போன்ற செயலாகும். இவ்விதம் செய்வதின் மூலம் உள்ளமும், உடலும் திடீரென்று ஒன்றுக்கொன்று முறுக்கிக் கொண்டு நிற்கும். இவ்விதம் கடினப்படுத்துவது நல்லதல்ல.

மௌன காலங்களில் எளிய உணவு வகைகளை உண்ண வேண்டும். காரம், புளிப்பு, இனிப்பு போன்ற சுவைகள் குறைவாக உள்ள உணவுகளையே உண்ண வேண்டும். இதையே முன்னோர்கள் 'சாத்வீக உணவையே ஏற்க வேண்டும்' என்பார்கள். இத்தகு சாத்வீக உணவு உட்கொள்வதின் மூலம் மனமானது ஒருநிலைபடுத்தப்படுகிறது. சாத்வீகமல்லாத பூண்டு, வெங்காயம், முள்ளங்கி போன்ற உணவுகள் இயல்பாகவே வாசனை உடையவைகள். அந்த வாசனைகள் சாப்பிட்டவனுக்கும், சாப்பிட்டவனை பார்த்தவனுக்கும் கூட எட்டிவிடக் கூடிய வாசனைகள். அவைகள் சமைக்கும் போதும் வாசனை அடிக்கும். சுவைக்கும் போதும் வாசனை அடிக்கும்.

மோகினி, கர்ணபிசாசினி மந்திரங்களை ஆலமரத்தினடியில் அமர்ந்து ஜெபம் செய்வது சித்திக்கு வழி.

மனிதன் வாசனையை போக்கிக் கொள்வதற்காக நோன்புகளை நோற்கின்றானே தவிர வாசனையை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக அல்ல. எனவேதான் இந்த வாசனை பொருட்களை வாசனையை போக்க வேண்டிய காலங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்று நாம் சொல்வோம்.

மௌனம் மற்ற விரத காலங்களில் எளிய உணவுகளை சற்று ருசி குறைவான உணவுப் பொருட்களை உள்ளத்துக்கும், உடலுக்கும் இதமான பொருட்களை உண்பது மிகச் சிறப்பானது. மௌனம் இருக்கும் பொழுது சத்தமிடக் கூடிய பொருட்களை சாப்பிடக் கூடாது. உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும் என நினைக்கிறேன். முறுக்கு, சீடை, தேன்குழல் போன்ற வாயில் நுழைந்த உடனே சத்தமிடக்கூடிய பொருட்களை சத்தத்தை அடக்கிய காலங்களில் சாப்பிடுவது சரியல்ல. சத்தத்தை குறைப்பதற்காக மௌனம் இருக்கிறோம். சத்தத்தைச் செய்ய அல்ல.

ஒரு சிலர் மௌனம் இருக்கின்ற பொழுது வார்த்தைகளை மட்டும் சொல்ல மாட்டார்கள். முறுவலும், வறுவலுமாகவே செய்திகளை சொல்லி முடித்துவிடுவார்கள். மற்றும் சிலர் மௌன காலங்களில்தான் தங்களுடைய தொண்டைகளைக் கழுவுவது, நாக்குகளைக் கழுவுவது என்று சத்தங்களை மிகுதிப்படுத்திக் கொண்டு மௌனம் இருக்கிறேன் என்று சொல்வார்கள். இவைகளெல்லாம் வினோதமான மௌனங்கள். இந்த மௌனங்களினால் பலன் கிடையாது. ஏனென்றால், மௌனம் என்பது அடக்குவதற்காக. பல் தேய்க்கும் பொழுதும். காறித் துப்பும் பொழுதும், இந்தப் பண்டங்களை தர தர, முறு முறுவென்று உண்ணும் பொழுதும் ஏற்படுகின்ற சத்தங்கள் எல்லாம் மௌனத்தை மறைத்துவிடச் செய்கிறது. எனவே இந்தக் காலங்களில் இத்தகு உணவுப் பண்டங்களை உண்ணாமல் இருப்பது நல்லது.

மௌன காலங்களில் முடிந்த வரை ஜபம் செய்ய வேண்டும். ஸ்தோத்திரங்களை மனதிற்குள் சொல்ல வேண்டும். நாக்கை அசைக்கக் கூடாது. தன்னுடைய வழிபடு உபாசனா தெய்வங்களின் நூல்களை நன்றாக படிக்க வேண்டும். மௌன காலங்களில் அவரவர்கள்

அஸ்வத்த மூலத்தில் சனிகிரக பரிகார மந்திரங்களை ஜெபம் செய்வது நன்மைக்கு வழி.

தெய்வத்திற்குரிய ஜெபங்களை மிகுதியாகச் செய்ய வேண்டும். உபாசனா தெய்வத்தின் மந்திரங்களை மௌன காலத்தில் மிகுதியாக ஜெபம் செய்தால் மற்ற காலங்களில் ஜெபம் செய்த பலனைவிட சற்று அதிகமான பலனைக் கொடுத்து அந்த மனிதனை மேலும் உயர்நிலைக்கு ஏற்றி வைக்கிறது. இவ்விதம் தொடர்ந்து மௌனம் இருப்பவர்கள் தங்களுடைய உபாசனா தெய்வத்தின் மந்திரங்களைத் தொடர்ந்து ஜெபம் செய்தால் அவர்கள் அந்த தெய்வத்திடமிருந்து நல்ல அருளைப் பெறுவதற்கு நல்ல வழியாக அமையும்.

மௌனத்தை சிறு வயதிலிருந்துதான் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஐம்பது வயதிற்குப் பிறகு 'நான் மௌனம் இருக்கிறேன்' என்று ஒருவன் கிளம்பினான் என்றால் பேசிப் பேசி பழக்கப்பட்ட நாவிற்கு பேச்சை அடக்கிக் கொண்டு இருக்க முடியாது. நாக்கை மடக்கி உள்ளே வைத்தாலும் அது மீண்டும் வீசிக் கொண்டு வரும் காற்றைப் போல வெளியே வந்துவிடும் - மௌனமும் கலைந்துவிடும்.

மௌனம் கலைவது என்பது மௌன நோன்புக்கு ஒரு பெரும் இழுக்காகும். இவ்விதம் மௌனம் கலைந்தால், கலைந்த பிறகு மீண்டும் அவரவர்கள் முறைப்படி மீண்டும் மௌனத்தைத் துவக்கி மௌனம் இருக்க வேண்டும். இதற்குரிய நெறிமுறை: நவராத்திரி, கந்தர் சஷ்டி, சிவராத்திரி, வைகுண்ட ஏகாதசி போன்ற புண்ணிய காலங்களில் தொடர் மௌனம் இருக்கின்ற பொழுது வார்த்தை வெளிப்பட்டு மௌனம் இடர்படுமேயானால் அந்த உபாசகன் நீரில் நன்றாக மூழ்கி திருநீறு தரித்துக் கொண்டோ அல்லது அவரவர்கள் குல வழக்கப்படியான குறிகள் இட்டுக் கொண்டோ, தெய்வத்தின் முன்பு வந்து மீண்டும் மௌனத்தைத் துவக்க வேண்டும். இப்படித் துவக்கி அந்த மௌனத்தை கடைபிடிப்பது சிறப்பானது.

இந்த தடங்கல்கள் எல்லாம் வராமல் இருக்க வேண்டும் என்றால் பெரிதும் பேசுபவர்களோடு கலவாமலும், மற்றவர்கள் பேச்சை விரும்பி விரும்பி கேட்காமலும் மௌன காலத்தில் இருப்பதுதான் நல்லது. எட்டு வயதிலிருந்து மௌனத்தை பழக்கப்படுத்த வேண்டும். இப்படி எட்டு வயதிலிருந்து மௌனத்தை பழக்கப்படுத்தினால் எட்டாத வயது

முள்ளு மரங்கள், புளிய மரங்கள், இவைகளின் அடியில் ஜெபம் செய்யக் கூடாது.

வரும்போது மௌனமானது கலபமாக இருக்கும். வயது முதிர்ந்த பிறகு மௌனம் கடைபிடிக்கப் புகுந்தால் அது மூங்கில் முற்றிய பிறகு வளைத்து பல்லக்குக்குப் பயன்படுத்த முடியும் என்று நினைப்பது போலாகும். அந்த மூங்கில் வளைவது இல்லை. எனவே, மௌனங்களை சிறு வயதிலிருந்துதான் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர முதிர்ந்த பிறகு பழக்கப்படுத்திக் கொள்வது என்பது அவ்வளவு எளிதான செயல்லல்.

மௌனத்தின் மூல வேர்கள் எவை? மௌனம் என்பது ஒரு பெரும் கலை. அந்த கலையில் மூத்த கலைஞராக விளங்குகின்றவர் தக்ஷிணாமூர்த்தியான சிவபெருமான். மௌனத்தின் மூலவேர் வாயடங்க, நெஞ்சடங்க மௌனமே மந்திரமாம் என்பதைப் போல. மௌனம் என்பது ஒரு யோகம். அது வெறும் பழக்கமல்ல என்பதை நன்கு புரிந்து கொண்டு, மௌனம் தெய்வத்தின் வயலில் விளைந்து நிற்கும் ஆத்ம பலத்தின் ஆணி வேர் என்பதை புரிந்து கொண்டால் மௌனம் பலன் தரும். இதுதான் மௌனத்தின் மூல வேர்.

மௌனம் தெய்வத்தின் நிலத்தில் விளைவது. ஆத்ம பலத்தைத் தருவது, சித்தியைத் தருவது, முத்தியைத் தருவது. அது மட்டுமல்ல - வாழ்வியலிலும் வெற்றியைத் தருவது.

மௌனத்தில் மந்திர சித்தியை அடைவதற்கு தொட்டுக் காட்டிச் சொன்ன வழிமுறைகள் உள்ளன. இந்த மந்திரம் ஜெபிப்பவர்கள் இன்ன திசையைப் பார்த்து ஜெபம் செய்தால் பலன்கள் சிதறாமல் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. காமனா சித்திகளுக்காக செய்யப்படும் உபாசனா சித்தி மந்திரங்களை இன்ன இன்ன ஆசனங்களில் அமர்ந்து செய்ய வேண்டும், எந்த விதமான ஜெப மாலைகளை பயன்படுத்த வேண்டும் என்று முன்னவர்களால் எடுத்துச் சொல்லியும், தொட்டுக் காட்டியும் வழிபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஏற்புடைய திசைகள் அல்லாத திசைகளில் செய்யப்படும் மந்திரங்களின் முழு குணங்கள் மாறுவதற்கு வழி வகுத்துவிடுகிறது. ஆனால், ஆசனங்கள் அப்படி அல்ல, ஜெப மாலைகளும் கூட அப்படி அல்ல. பொதுவான ஆசனங்களும் - அதாவது அத்திப் பலகை, தர்பாசனம் போன்றவைகள் பொது விதிகளுக்கு உட்பட்டவை.

இலுப்பை மரத்தடியில் இருந்து தூர்கா மந்திரங்களை ஜெபம் செய்தால் தூர்கா தேவியின் கருணா கடாட்சம் சீக்கிரம் கிடைக்கும்.

ருத்ராക്ഷம், துளசி மாலையும் கூட பொது விதிகளுக்கு உட்பட்டவை. ஆனால், ருத்ராക്ഷத்தைப் போல எல்லா மந்திரங்களுக்கும் ஈர்ப்புடையதாக துளசி மாலை விளங்குவதில்லை. கணபதி மந்திரம் அதனுடைய சார்புடைய மந்திரங்கள் துளசி மாலையில் ஏற்ற பலன் கிடைப்பதில்லை.

துளசி மாலையிலும் கூட இரு வகைகள் உள்ளன. ஒன்று அக்னி சம்பந்தமுடையது - மற்றொன்று வருண சம்பந்தமுடையது. இதை சிவ விஷ்ணு துளசி என்று சொல்வார்கள். பொதுவாக, இப்பொழுது வரும் துளசி மாலைகள் இரண்டும் கலப்புடையதாக விளங்குவதால் காரண காரியங்களுக்கு பயன்படுத்தும் பொழுது உரிய பலனைத் தருவதே இல்லை. மாலைகளைப் பற்றி பல செய்திகளை ஜெப மாலை என்ற நூலில் வெளிப்படுத்தி உள்ளோம். மௌன காலங்களில் ஜெபத்திற்கேற்ற மாலைகளைப் பயன்படுத்துவதுதான் தலையாய வழியாகும். சபரி மாலை செல்கிறவர்கள் கழுத்தில் அணியும் துளசி மாலை கலப்புடையதாக இருந்தாலும் தோஷம் அதனால் இல்லை. ஏனென்றால் இந்த மாலைக்கு உரியவராக கருதப்படும் “பராய கோப்தர்” ஆன சபரிகிரீஸன் அக்னியும் நீருமாக, சிவனும், விஷ்ணுவுமாக விளங்குகிறவர்.

மௌனம் இருக்கும் பொழுது முக்கியமாக ஒன்றை நன்றாக கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மௌனம் இருக்கும் காலங்களில் மௌனம் இருப்பவர்கள் அந்த மௌன கால மௌனத்தின் உயர்வை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டவர்களாக இருந்து அந்த நேரங்களை பாழடிக்காமலும், வீணடிக்காமலும் இருக்க வேண்டும். ஒரு சிலர் மௌனமாக இருக்கும்போது உள்ளத்திற்கு உணர்வு தரக்கூடிய கதை, கட்டுரைகளையும், வெறியூட்டக் கூடிய நூல்களையும், காவியங்களையும் படிப்பார்கள். இப்படியெல்லாம் படிப்பதினாலே மனமானது அடங்காமல் மேலும் துள்ளித் திரியத் துவங்கிவிடும். எனவே மௌன காலங்களில் படிக்க வேண்டிய நூல்கள் முன்பே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவைகளாகவும், அமைதியை வழங்குபவைகளாகவும் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய முன்னோர்களெல்லாம் மௌன காலங்களில் நூல்களைக் கூட படிப்பது கிடையாது.

தேவீ மந்திரங்கள் சிவமந்திரங்கள் ஜெபம் செய்ய சிறந்த மாலை ருத்ராட்சம். ருத்ராட்ச யூக்களின் மாலைகளில் ஜெபம் செய்வது சிறப்பல்ல.

அந்த நேரத்தில் அவர்கள் 'நெஞ்சம் அடங்கவே மௌனம் இருக்கின்றோமே தவிர நூலைப் படிப்பதற்காக அல்ல என்பதை நன்கு புரிந்துகொண்டவர்களாக இருந்ததனால் அந்தக் காலங்களில் அவர்கள் தங்களுடைய செவி வழியாக எந்தச் செய்தியையும் உள்ளே அனுப்பாமலும், கண் வழியாக எந்தச் செய்தியையும் உள்ளத்திற்கு அனுப்பி வைக்காமலும் இருந்தார்கள். உள்ளத்திற்குச் செய்திகள் செல்லும் வழிகளையெல்லாம் அடைத்து வைத்துவிட்டால் அதன் பிறகு உள்ளம் அடங்குவது எளிது என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டு இருந்ததனால் அந்தக் காலங்களில் அவர்கள் நூல்களைப் படிப்பதில்லை என்ற நெறியிலே இருந்தார்கள். ஆனால் அக்காலங்களிலே தெய்வங்களின் அதாவது தாங்கள் எந்த தெய்வத்தை உபாசிக்கின்றார்களோ அந்த தெய்வங்களுக்குரிய மந்திரங்களை முறைப்படி ஜெபம் செய்து அதற்குரிய பலனைப் பெறுவது சிறப்புடையது என்று அவர்கள் அந்த நாளிலே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவேதான் நாமும் அடிக்கடிச் சொல்லுவோம் - மௌன விரதங்கள் இருக்கின்ற காலங்களிலே வீணாக பொழுதுபோக்குக்கான செயல்களில் ஈடுபடாமல் தெய்வத் தெளிவு பெறக் கூடிய வழிமுறைகளில் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவோம். மௌனமாக இருந்து கொண்டு பூஜை செய்வது சிறப்பு. அதைவிட சிறப்பு மௌனமாக இருந்து கொண்டு தெய்வங்களுக்குரிய புகழ் மாலைகளை மட்டும் படிப்பது. அதைவிடச் சிறப்பு - மௌன விரத காலத்திலே ஜெபம் செய்வது. எல்லாவற்றிலும் தலையாயது ஜெபம் செய்து, ஜெபத்திற்குள்ளே தானும், தனக்குள்ளே ஜெபமுமாக கரைந்து விடுகின்ற தன்மைதான். இந்த கரைந்துவிட்ட தன்மையைத்தான் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் திருக் கோலத்தின் மூலம் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மௌன விரத காலங்களில் அவரவர்கள் அவரவர்களுடைய உபாசனா தெய்வத்தின் மந்திரங்களை முறைப்படி ஜெபம் செய்தால் நல்ல பலன்களை அடையலாம். இதற்குப் பொதுவான சில மந்திரங்கள் உள்ளன. இந்தப் பொது விதிகளில் உள்ள மந்திரங்களை ஜெபம்

செய்தால் அதன் மூலம் பல்வேறு வகையான சித்திகள் கிடைக்கும். வாக்வாதினி மந்திரம் மெளன விரத காலங்களில் ஜெபம் செய்வதற்கு ஏற்புடையது. வீணா சரஸ்வதி மந்திரமும் ஜெபம் செய்வதற்கு ஏற்புடையது. இதைப் போல, மஹா சரஸ்வதியினுடைய மந்திரம் இந்தக் காலங்களிலே ஜெபம் செய்வதற்கு ஏற்புடையது. இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட மிகச் சிறப்புடையதும், மிக உயர்வுடையதுமான இரண்டு மந்திரங்கள் உள்ளன. ஒன்று வாலை அல்லது பாலா திரிபுரசுந்தரி மந்திரம் - மற்றொன்று மேதா தக்ஷிணாமூர்த்தி மந்திரம். பஞ்சாக்ஷரம், மேதா தக்ஷிணாமூர்த்தி மந்திரம் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக் கொண்ட மந்திரங்கள். அதைப் போல, வாலையும், பாலா திரிபுரசுந்தரி மந்திரமும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக் கொண்ட மந்திரங்கள். இந்த இரண்டு மந்திரங்களையும் மெளன விரத காலங்களில் சிறப்பாக ஜெபம் செய்தால் அதனால் விளையக் கூடிய நற்பலன்கள் மிகுதி.

மந்திர சித்திக்காக மெளனம் இருக்கலாம். மந்திர சித்திக்காக மெளனம் இருப்பது எப்படி என்றால் தாங்கள் எந்தத் திதியிலே உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டார்களோ, அந்தத் திதி அல்லது நட்சத்திரம் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சிறப்புடையது நட்சத்திரம் - அடுத்தது திதி. இந்த சிறப்புடைய நட்சத்திரத்தில் சங்கல்பம் செய்து கொண்டு மெளன விரதம் இருந்து அந்த நட்சத்திரத்தில் அந்த தேவதையின் மந்திரத்தை மூன்று காலங்களிலும் முறைப்படி ஜெபம் செய்து அதன் மூலம் நற்பலன்களை அடையலாம். இப்படி ஜெபம் செய்பவர்க்கு ஏழு நட்சத்திரங்கள் அல்லது எழுபது நட்சத்திரங்கள் என்ற கணக்குகள் இருக்கின்றன. இந்த ஏழு, எழுபது என்பதற்குரிய விளக்கம் என்ன? ஏழு நட்சத்திரங்கள் என்று சொன்னால் எந்த நட்சத்திரத்திலே தொடங்குகின்றோமோ அந்த நட்சத்திரத்திலிருந்து ஏழு நட்சத்திரம் என்று பொருள். அதைப்போல, எழுபது நட்சத்திரங்கள் என்றால் எந்த நட்சத்திரத்தில் தொடங்குகின்றோமோ அதிலிருந்து எழுபதாவது நட்சத்திரம் வரை தொடர்ந்து ஜெபம் செய்ய வேண்டும் என்பது

சரஸ்வதி, பாலா மந்திரங்கள் சித்தியாக அரசு மாலைகள் சிறப்புடையன மற்றும் ஸ்படிகம் நல் முத்து மாலைகள் ஏற்றன.

பொருள். எழுபது நட்சத்திரம் எப்படி வரும் என்று உங்களுக்கு சந்தேகம் வரலாம். இருபத்தேழு நட்சத்திரம். அதன் பிறகு மீண்டும் வரக் கூடியதை ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணாமல் 28, 29 என்று எண்ண வேண்டும். உதாரணமாக சொல்ல வேண்டும் என்றால் அசுவினியில் தொடங்கினால் அசுவினி முதல் ரேவதி வரை இருபத்தேழு நட்சத்திரம். அதன் பிறகு வரக் கூடிய அசுவினியை இருபத்தெட்டு என்றும் பரணியை இருபத்தொன்பது என்றும் எண்ணிக் கொண்டு போய் எழுபதாவதாக வரக் கூடியதை எழுபதாவது நட்சத்திரம் என்று சொல்லுவோம். இப்படி எழுபது நாட்களும் எந்த மந்திரம் பலிக்க வேண்டும் என்று உபாசகன் எண்ணுகிறானோ அந்த மந்திரத்தை மௌனமாக இருந்து கொண்டு ஜெபம் செய்தால் அந்த மந்திரத்திற்குரிய தடங்கல்கள் எல்லாம் நீங்கிவிடும். இந்த மந்திரம் அவனுக்கு பலிக்கின்ற கனியாக, கைக் கனியாக இருக்கும்.

மற்றும் ஒன்று - இந்த ஜெபத்தில் அகோராத்திரம் என்ற ஒரு நெறி உள்ளது. அதாவது காலை பிறும்ம முகூர்த்தத்தில் துவங்கி மறு நாள் பிறும்ம முகூர்த்தம் வரை தொடர்ந்து ஜெபம் செய்வது. இப்படி ஜெபம் செய்ய மௌனமாக இருப்பது என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் உணவருந்தாமலும் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இருக்கிறது. இப்படி உணவு உண்ணாமல் இருப்பதற்கு ஏற்புடைய நிலையில் உடல் இல்லை என்றால் அந்த மனிதன் நீராக இருக்கக் கூடிய உணவுப் பண்டங்கள் திரவ ஆகாரங்களை உட்கொள்ளலாம். நீரால் உண்டான ஆகாரங்களை அருந்துவதன் மூலம் இவனுக்கு சரீரத்தில் அசுத்திகள் ஏற்பட்டு ஜெப ஸ்தானத்தை விட்டு வெளியே வரவேண்டும் என்றால் என்ன செய்வது என்ற ஐயப்பாடு ஏற்படலாம். அப்போது அந்த ஆசனத்தில் வேறு ஏதாவது ஒரு பொருளை வைத்துவிட்டோ அல்லது அந்த ஆசனத்தின் மீது போட்டிருக்கக் கூடிய துணியை மடக்கி வைத்துவிட்டோ அல்லது ஆசனத்தை எடுத்து சாய்த்து வைத்துவிட்டோ ஜெபஸ்தானத்தை விட்டு வெளியே வந்து சரீரங்களை சுத்தி செய்து கொண்டு மீண்டும் அந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஜெபம் செய்யலாம். அதனால் குறைவு ஒன்றும் கிடையாது. சரீரம் சுத்தி செய்து கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கும் பொழுது சுத்தி செய்து கொள்ளாமல் விடாப்பிடியாக ஜெபம் செய்தால் மனம் மந்திரத்தில் லயிக்காது. மனம் லயமடையவில்லை என்றால் ஜெபம் செய்வதால் பயனும் கிடையாது. எனவே மந்திரத்தின் பயனை முழுமையாக துய்க்க வேண்டும் என்றால்

அஷ்டாச்சரம் ஜெபம் செய்ய துளசிமணி மாலை பவீத்ர மாலை சிறப்புகடையது.

சரீரத்தில் துன்பங்கள் இல்லாத நிலையில் சரீரத்தை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம். இதனால்தான் உணவு மற்ற பொருட்களை உண்டால் ஆசனத்தை விட்டு வெளியே வந்து சரீரத்தை சுத்தம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்ற காரணத்திற்காக இந்த மாதிரியான விரத காலங்களிலே நம்முடைய முன்னோர்கள் எல்லாம் உணவை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் விரதமாகவும் இருந்து அதை ஒரு தவ நெறியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டு மந்திரங்களை ஜெபம் செய்தார்கள். இவ்விதம் மந்திரங்களை ஜெபம் செய்வதின் மூலம் எந்த மந்திரம் சித்தி அடையவில்லையோ அந்த மந்திரமானது வெகு விரைவில் சித்தி அடையத் துவங்குகின்றது. இது ஒரு சிறந்த சித்தி மார்க்கம்.

மற்றும் ஒரு நெறி: உபாசகன் எந்த மந்திரத்தை சித்தி அடைய வேண்டும் என்று நினைக்கின்றானோ அந்த மந்திரத்தினுடைய காலை நிவாரண மந்திரங்களை முறைப்படி ஜெபம் செய்து கொண்டு கடஸ்தாபனம் செய்து அந்த கடஸ்தாபன நீரினால் தன்னை அபிஷேகம் செய்து கொண்டு அதன் பிறகு தொடர்ந்து ஒரு நாளோ அல்லது தான் சங்கல்பித்துக் கொண்டபடி பல நாட்களோ ஜெபம் செய்யலாம். பஞ்சாക്ഷரம் என்றால் ஐந்து நாட்கள். சடாക്ഷரம் என்றால் ஆறு நாட்கள், பஞ்சதசாക്ഷரி என்றால் பதினாறு நாட்கள், சண்டி என்றால் ஒன்பது நாட்கள் என்று நாட்களை வகுத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். இவைகளை அக்ஷர தினங்கள் என்று நாம் சொல்லுவோம். அக்ஷர தினங்கள் என்றால் என்ன பொருள்? ஒரு மந்திரத்திற்கு எத்தனை எழுத்துக்கள் இருக்கின்றனவோ அந்த எழுத்துக்களுக்கு ஏற்றபடி அத்தனை நாட்கள் தொடர் ஜெபம் செய்வது என்பது பொருள். இந்த தொடர் ஜெபம் செய்கின்ற காலங்களில் மௌனமாக இருந்து ஜெபம் செய்வதுதான் சிறப்புடையது, ஏற்புடையது என்பதினால் மௌனத்தின் பெருமை நன்றாக விளங்கும். இப்படி ஜெபங்களைச் செய்து அந்த ஜெபங்களை மௌன காலங்களில் செய்து ஜெபங்களைச் சித்தி அடையச் செய்து அதன் மூலம் பல்வேறு வகையான நன்மைகளை தாங்களும் பெற்று மற்றவர்களும் பெறுவதற்கு வழிகாட்டியாக உபாசகர்கள் இருக்க வேண்டும்.

மஹாலெட்சுமி மந்திர ஜெபம் சீத்திக்க ருத்ராட்சம், செந்தாமரை மணி மாலை சிறப்புடையது.

பெற்றுக் கொண்ட மந்திரத்தை பேணிக் காத்து பேணிக் காத்த மந்திரத்தை பூட்டி வைக்காமல் மற்றவர்களுக்கும் பலன் தரக் கூடியதாக ஆக்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது உபாசகர்களின் கடமை. மௌனம் சர்வார்த்த சாதகம் என்று சொல்வார்களே - அதனுடைய பொருள் இதுதான். மௌனம் மனதிற்கு நிம்மதியைத் தருகிறது, அறிவுக்கு தெளிவைத் தருகிறது, ஆத்மாவை பரிசுத்தப்படுத்துகிறது, மந்திரங்களை சித்தி அடையச் செய்கிறது. மௌனம் இருப்பவனை ஒரு மகானாகவும் ஆக்கி வைக்கிறது. இது மௌனம் சர்வார்த்த சாதகம் என்பதை தெளிவாக விளக்குகிறது. மௌனம் இருப்பவர்கள் தாங்கள் பெற்ற நலத்தை மற்றவர்களும் பெறும்படி செய்கிறார்கள்.

